

הכתף הקרה חוזרת

08.04.2024 | דוד מ' וינברג | written by

ביוני 2014 החליט נשיא ארה"ב דאז, ברק אובמה, לתת אור ירוק לקואליציה מאוחדת של פתח וחמאס, והותיר את ישראל בודדה בהתנגדותה לממשלה פלשתינית. למרות הישארותה לבד, ישראל התעקשה על עמדתה המתנגדת נחרצות לממשלה שטוו בעורמה מחמוד עבאס ואיסמעיל הנייה.

כמעט כל מנהיג מערבי היה מוכן לבלוע את ההונאה הפלשתינית שלפיה "טכנוקרטים" ינהלו את הרש"פ, כשבפועל הם היו רק ממלאי-מקום לבעלי הכוח האמיתיים בפוליטיקה הפלשתינית (כלומר, חמאס). כמעט כולם היו מוכנים להעמיד פנים כאילו שהם אינם יודעים שג'האדיסטים נתמכי אירן, המחויבים לרצח היהודים בארץ ישראל, עתידים לקבל סיוע מערבי וליהנות משיתוף פעולה דיפלומטי.

איש לא היה מוכן להודות שהרשות הפלשתינית כבר אינה מתפקדת, שמדינה פלשתינית הפכה לרעיון מסוכן, ושלישראל אין שותף פלשתיני אמיתי לתרחיש שלום של שתי מדינות. אובמה והאירופים לא היו מסוגלים להכיר בכל אלה, משום שהם השקיעו כל כך הרבה ברשות ובעבאס, והרבה יותר פשוט היה לצאת נגד ראש ממשלת ישראל בנימין נתניהו ולציירו כמכשול לשלום.

ההתרחקות האמריקנית מישראל הייתה שיטת הפעולה של אובמה מהיום הראשון. קשה לשכוח כיצד במרס 2014 הזהיר כי ישראל תעמוד בפני בידוד בינלאומי וסנקציות ממדינות וארגונים בכל העולם אם נתניהו לא יאמץ את הצעתו למדינה פלשתינית.

בהמשך, קונן אובמה על העובדה שלאמריקה (כך לדבריו) אין עוד כוח מוחלט בעולם ה"דיפוזי" לדבריו, ושלא תהיה לו יכולת "לנהל" את הנזק שייגרם לישראל. אלא שאובמה לא באמת התייסר. הוא לא נרעש יותר מדי מ"הבידוד" המתרגש על ישראל, או מהעובדה שלאמריקה "תהיה פחות השפעה בסוגיות הרלוונטיות לישראל". האמירה שלו הייתה מעושה מאוד. אובמה רק העמיד פנים שהוא מודאג מהבידוד האפשרי של ישראל כאשר בפועל הוא סלל במתכוון את הדרך לבידוד כזה, ולהתרחקותה של ארה"ב מישראל.

מה שהסגיר את האמת היה חוסר המוכנות המוחלט של אובמה להטיל אחריות כלשהי על מנהיגים פלשתינים לתהליך השלום התקוע. הוא לא הפנה כלפי עבאס או החמאס ולו שביב של דרישה לדין וחשבון. הוא לא אמר דבר על כך שחמאס אוגר רקטות וטילי אר. פי. ג'י. אירניים. הוא לא השמיע אף מילת אזהרה על בידוד דיפלומטי עתידי של הרשות הפלשתינית או קריסה כלכלית שלה, אם עבאס לא יתפשר ויחל לקדם את תהליך השלום. את כל האזהרות האלה הוא שמר רק לנתניהו. אבל אובמה כמובן "ייחל שתהיה לו השפעה" לעצור את בידודה של ישראל. לא ממש. אובמה הנהיג כתף קרה לישראל.

ההיסטוריה הזו רלוונטית לזמן הנוכחי, שבו ישראל מאוימת פעם נוספת ב"בידוד בינלאומי"

ואפילו בחרם נשק מצד ממשל אמריקני, שרבים מנושאי התפקידים בו היו בעבר אנשי ממשל אובמה. ואומנם, יחסי ארה"ב-ישראל הגיעו החודש לקו פרשת המים בעקבות החלטת הממשל להימנע (כלומר, לא להטיל וטו) בהצבעה על ההחלטה הבזויה של מועצת הביטחון של האו"ם שעושה דה-לגיטימציה מוחלטת למאמץ המלחמתי החיוני והמתמשך של ישראל לחסל את חמאס בעזה.

אנו צפויים בהמשך לדמוניזציה והפללה של ישראל בשורה ארוכה של החלטות אנטי-ישראליות שתתקבלנה בגופי האו"ם ובבתי דין בינלאומיים (מועצת זכויות האדם בז'נבה תצביע השבוע על כמה החלטות, כולל קביעה שישראל מבצעת לכאורה "רצח עם" בפלשתינים בעזה).

בינאום הסכסוך והפללה של ישראל היו מאז ומתמיד אסטרטגיה פלשתינית מרכזית. למרבה הצער, נשיא ארה"ב ג'ו ביידן ושר החוץ אנתוני בלינקן משלימים כעת עם התוכנית הנוראה הזו במטרה לאלץ את ישראל לקבל תוכנית פנטזיה מסוכנת שלהם, הכוללת סיום מהיר וחסר הכרעה למלחמה בעזה. פירוש הדבר מהלך לקראת מדינה פלשתינית "מתחדשת" לצד עסקה רכה להפליא מול אירן. בדרך קסם זה יגרום לכל המלחמות באזור להיעלם, מצנעא ועד ביירות ורפיח. כמו אובמה, גם ביידן ובלנקן "לא יצליחו" להשיג או להבטיח הגנה לישראל, אלא אם ישראל תתכופף לרצונם.

הכתף הקרה ששוב מופנית אלינו מוושנינגטון אינה נוחה, אבל לישראל אין ברירה אלא להתנגד. לא יהיה זה מופרז לומר שישראל נמצאת כרגע בצומת דיפלומטי חשוב מאין כמותו, וברגע מכריע ובעל השלכות היסטוריות על ריבונותה וביטחונה לטווח הארוך. על הפרק עומדת לא רק השאלה איך ומתי להשמיד את ארבע החטיבות הנותרות של חמאס ברפיח, וגם לא סוגיית הסיוע ההומניטרי לפלשתינים, הלכודים בגיהנום מעשה ידי חמאס.

על הפרק עומד המוניטין האזורי והבינלאומי של ישראל כמדינה המסוגלת לנצח ניצחון מהדהד במלחמה קיומית של הגנה עצמית; מלחמה נגד מדינת האחים המוסלמים הראשונה אי-פעם (של חמאס בעזה), מדינה שיש לה תוכניות עתידיות לבצע רצח עם בישראל שוב ושוב. אלא אם כן היא תחוסל. על הפרק עומד המוניטין האזורי והבינלאומי של ישראל כמדינה בעלת נחישות להביס את ארגוני הפרוקסי של אירן. חמאס, הג'יהאד האיסלאמי וחיזבאללה. אשר גררו את ישראל לסבבים חוזרים ונשנים של לחימה מתישה, ואשר נכון לעכשיו הרסו חלקים גדולים מהדרום והצפון של ישראל והבריחו את תושביהם.

על הפרק עומד המוניטין האזורי והבינלאומי של ישראל כאומה שלא ניתן לדחוק אותה לתבוסה דיפלומטית או צבאית; המסוגלת לפעול בהתאם לצורכי הביטחון החיוניים שלה, ולשחרר את כל שטחה (כולל תל אביב, ירושלים ויהודה ושומרון) מאיום של מתקפות טרור ומתקפות טילים. על הפרק עומדות תפיסות אזוריות ובינלאומיות של ישראל כחברה מאוחדת, נחרצת וצודקת; שהמצפן המוסרי שלה בזמן מלחמה אינו מתערער; ושהיא נותרת שותפה אמינה לשחקנים המרכזיים באזור.

הנקודה שממשל ביידן חדל להבין לפתע (אולי משיקולים אלקטורליים צרים) היא שהישראלים מגויסים ומאוחדים כדי לנצח ניצחון מוחלט בוודאות מוחצת. זו לא רק "מלחמת נתניהו", כפי שמשמיצים במערב מציירים אותה.

למרות המחויבות האישית האמיתית של הנשיא ביידן לישראל, נראה שהממשל שלו אינו מבין שהציביליזציה המערבית עצמה נמצאת תחת מתקפה מצד ברברים איסלאמיסטיים קיצוניים, וכי מלחמת חמאס בישראל (בנוסף למתקפות חיזבאללה והחות'ים) היא רק קו החזית במתקפה רחבה הרבה יותר על "רומא", כלומר על המערב כולו. אין דרך אחרת לתאר זאת אלא כמלחמת עולם, והיא לא תיעצר בזכות דיפלומטיה מנומסת של הסתגלות והתאמה. זו מלחמה שהדרך הטובה ביותר לנצח בה תושג אם ושינגטון תתייצב לצד בעלות בריתה הטבעיות, כמו ישראל, במקום להעניש אותן.

ישראל אינה יכולה להרשות לעצמה להתכופף. ישראל עומדת בודדה למדי, אבל זה לא חדש. "הַן-עַם לְבַדָּד יִשְׁכֵּן, וּבְגוֹיִם לֹא יִתְחַשֵּׁב" (במדבר כג:ט). "לא יתחשב" הוא מקום לא נוח, אך מוכר היטב לעם היהודי ולמדינת ישראל. אין זה מצב רצוי, וישראל גם אינה צריכה לקבל אותו כמציאות קבועה. יש לישראל הרבה מה לעשות כדי להתגבר על הפערים בינה לבין מדינות אחרות בתפיסת האתגרים המיידיים והארוכים שלה. יש לישראל הרבה מה לעשות, והיא תעשה זאת באמצעות פעולה נחרצת, שתביא מדינות אחרות לבצע בבוא העת הערכה מחודשת ☑ לטובתה.

פורסם במחלקה ראשונה, בתאריך 8.4.2024.